

V BŘEZNOVÉM ČÍSLE SE DOČTETE

Svátost smíření.....	1
Fejeton novoroční.....	2
Data poutí, sbírek a prvního sv. přijímání.....	3
Svobodné zednářství	4
Krátká bilance roku 2012.....	8

Svátost smíření

Postní doba je časem přípravy na velikonoce a ta příprava spočívá v obnově srdce. Srdce se má s vírou a láskou, s touhou a nadějí upínat na Boha, na Pána Ježíše. To je náš problém, že unášení proudy tohoto světa se od Pána Ježíše vzdalujeme, odcizujeme, ztrácíme s ním kontakt. Obnova srdce spočívá v návratu k Pánu Ježíši. Vyvrcholení této snahy o obnovu a naplnění této obnovy pak leží v dobré svaté zpovědi. Zde přistupujeme k Pánu s poznáním pravdy o sobě, s lítostí a touhou se navrátit a také se poučit a příště se nevzdálit. Svátá zpověď je okamžikem pravdy a kajícínosti, ale také především chvílí našeho posvěcení, našeho duchovního uzdravení, našeho opětovného přilnutí k Pánu Ježíši. Dobrým pomocníkem je pak zpovědní zrcadlo, pomůcka k sebezpytování, ale také bych rád tentokrát připomněl strukturu svátosti smíření, její jednotlivé části – názorně a o to snad i srozumitelněji na obrázku, který se používá v náboženství. Je to cesta od špinavého srdce k srdci čistému, je to výstup po pěti schůdcích, které musíme vyjít, aby svátost smíření byla opravdová a úplná.

Nejdříve je třeba zauvažovat, zamyslet se nad sebou a na pomoc vzít i již zmíněné vhodné zpovědní zrcadlo. Zde máme vypsány hříchy a člověk se snadno zeptá: „Je toto můj hřích..., i toto ...?“

Když si své hříchy uvědomíme, samo nás to přivede k druhé části na druhý schodek k lítosti. Člověk dobře poznává své hříchy a slabosti, a pokud není pyšný a neodmítne toto sebezpoznání, přijde mu to líto, že není takový, jaký chtěl být, že často dělá kompromisy, podlehl lenosti, prostřednosti...

Zde se rodí opravdové předsevzetí (které jako meč utíná hlavu hadovi, pokušiteli) : „Už ne, už nechci, rozhoduji se pro to lepší ...!“

Teprve nyní přicházíme k vyznání hříchů, abychom nahlas zpečetili, co už jsme prožili. Ve vyznání hříchů, pravdivé nahlédnutí do duše, lítost a předsevzetí ztvrzujeme u soudu Církve a zde také v plnosti a definitivně dostáváme náruč milostí od Pána.

Nakonec začínáme nový život s Pánem vykonáním pokání.

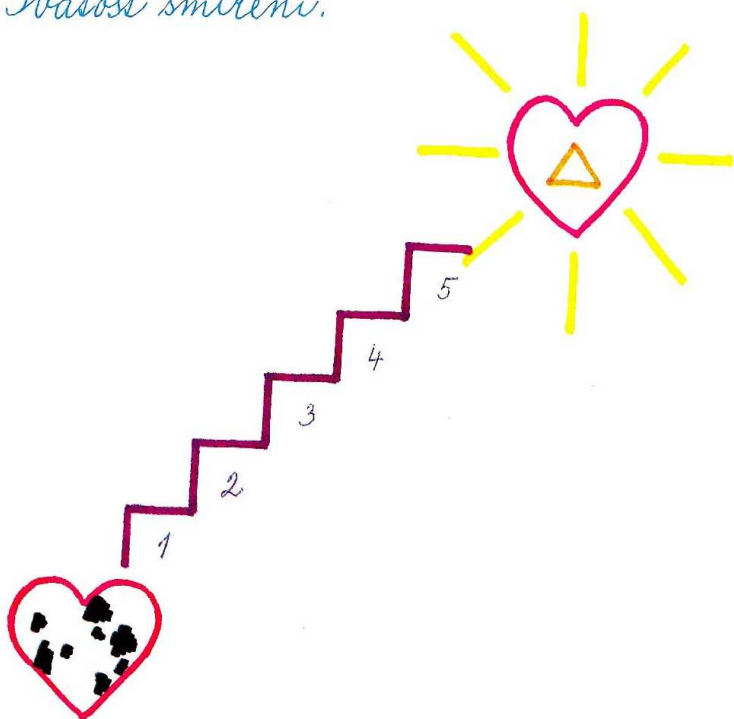
Tak jsme vystoupili po pěti schůdkách od špinavého srdce až k srdci čistému a posvěcenému.

Čas od času si také připomeneme důležitost postojů v liturgii (naposled při nesení obětních darů). Proto se dá nyní připomenout, že při svátosti smíření, která je kajícím obřadem, je dobré zaujmout kající postoj tzn. klečení (samozřejmě pokud jsme schopni).

PVJ

Svátoost smíření má pět částí:

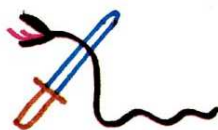
Svátoost smíření.

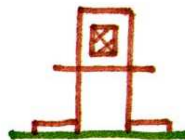
1. zpytování svědomí,

2. litoost,

3. opravdové předsevzezí,

4. zpověď,

5. pokání (dostiučinění).

Fejeton novoroční aneb

Matka Boží Panna Maria králická zůstává Útočištěm hříšníků

Je teplá srpnová noc. Oheň na skautském táboře pomalu dohasíná. Tábor se ponořil do ticha. Zůstávám sama se svým kamarádem z mládí. „Prosím tě, mohla bys mé dva syny připravit k prvnímu svatému přijímání?“ ozve se nesměle Jardův hlas. „Velmi ráda,“ dopovídám stejně tiše. „Chlapci chodí ministrovat a ty jako kostelník jsi v kostele jako doma, i když máš manželku nevěřící. Nebude tedy žádný problém a pan farář bude jenom rád. Kdy se do toho dáme?“

Moje katechetické nadšení v devadesátých letech ještě nezná hranic a překážek. Ale Jarda mlčí. Za chvíli mi dochází proč. Tiše a s prosbou o světlo Ducha svatého se Jardy zeptám přímo: „A proč vlastně ty nechodíš ke svátostem?“ Tuším proč. „Pane, otevři tuto starou ránu, modlím se v duchu a mlčím stejně jako on. A pak mi Jarda vypráví. O hříchu svého mládí, o tom, jak toho lituje, jak se stydí a jak nedokáže ten hřích ve zpovědnici vyznat. Naříká nad svou zbabělostí. „Nemohu ti pomoci, nejsem kněz“, odpovídám. „Ale chystám se jít do Králík na pouť. Budu tam prosit Pannu Marii, Útočiště hříšníků, aby ti vyprosila odvahu a sílu jít do zpovědnice a hřích Ježíši před knězem vyznat.“

Už moje babička věděla, jak je chlapům těžké přiznat svá selhání. Když při tvrdé dřině a devíti dětech měli občas s dědečkem tichou domácnost, sbalila mu do ranečku kus chleba a

špek. Pro dědečka to bylo znamení, že se má vypravit do Králík ke zpovědi a že už je dobře a vše odpuštěno.

„Panna Maria pomáhala dědečkovi, pomůže i Jardovi“, myslím si, když stoupám alejí ke klášteru. Pak jdu ke zpovědi, setkávám se Ježíšem při mši svaté, modlím se v ambitech křížovou cestu, na kolenou a s modlitbou vylezu na Svaté schody a znovu klečím u milostného obrazu v kostele. „Kolik tisíců lidí zde klečelo během těch tří set let přede mnou, kolik mých předků zde nalézalo sílu k životu,“ myslím si mezi modlitbami za Jardovu sílu k vyznání hříchů. Je 15. září, Panny Marie Bolestné. Skládám k jejím nohám bolesti své i cizí s důvěrou, že naleznu na její přímluvu útěchu a pomoc. I tříhodinová cesta domů přes Hrubý les je nesena modlitbou za chlapa, který se bojí jít ke zpovědi. Jarda ani netuší, jak je mi na té cestě z Hory Matky Boží lesním tichem dobře.

V pondělí spěchám na faru za prací. Pan farář mě vítá a vede do kuchyně. „Posad' se,“ vybízí tiše. „Něco se stalo“, bleskne mi hlavou. Prozrazuje to jeho měkce znějící hlas a neobvyklé chování. „Jarda je mrtvý. Jel v sobotu na kole a narazil o strom. Vrtulníkem ho převáželi do Olomouce. Volal jsem kamarádovi knězi, zastihl ho s pomazáním nemocných ještě živého.“ Nezmohla jsem se na slovo. Stalo se to 15. září na Bolestnou Pannu Marii, právě v sobotu, kdy jsem za Jardu obětovala pouť do Králík! Panna Maria mu vyprosila milost odpuštění hříchů i bez vyznání hříchů, kterého se tolik bál! Zázrak, vyslyšení upřímné prosby, milost šťastné smrti pro věrného ministranta a kostelníka!

S Pannou Marií začínáme nový rok. Ať je Panna Maria na Hoře Matky Boží v Králíkách vzývána jako Útočiště hříšníků i v tomto roce. Ať vyprosí obrácení mně, mým blízkým, nám všem. Tento příběh se skutečně stal, není vymyšlený. A proč jsem si na něj vzpomněla?

Kostel, klášter i Poutní dům na Hoře Matky Boží u Králík je krásně opraven, září novotou do širého kraje, do Čech i na Moravu. Panna Maria tam chce být i dnes Útočištěm hříšníků. I těch, kteří si pletou její Horu s něčím jiným... Pomáhá tam hříšníkům zdarma už tři sta let a bude dělat i nadále, pokud o to budeme ještě stát a nebude nám osud tohoto poutního místa lhostejný.

Lenka Bernadetta Nezbedová, Dílo blažené Zdislavy

Poutě kostelů a kaplí:

Chromeč 12.5.
Sudkov 7.7.
Lesnice 28.7.
Brníčko 8.9.
Postřelmov 22.9.
Leština 29.9.
Hrabišín 29.9.
Strupšín 6.10.
Dlouhomilov 3.11.
Kolšov 10.11.

Povinné sbírky a odvody:

24.2. Halěř sv. Petra
31.3. Seminář (velikonoční neděle)
21.4. křesťanská média TV NOE, Proglas.
19.5. církevní školství (slavnost Ducha svatého)
23.6. odvod arcidiecézi a havarijní fond
20.10. misie
17.11. Charita

První svaté přijímání:

Postřelmov a Chromeč 26.5.
Lesnice 2.6.

Pout' do Králík 29.5.

Pout' do Prahy 8.5.

Pout' děkanátu za rodiny a kněžská povolání:

Jaroměřice u Jevíčka sobota 14.9.2013

JE SVOBODNÉ ZEDNÁŘSTVÍ PRO KATOLÍKA NEVINNOU ZÁLEŽITOSTÍ?

V minulosti Katolická církev ostře odsuzovala svobodné zednářství. Ještě Kodex kanonického práva z r. 1917 stanovil pro katolíky za členství v zednářských lóžích trest exkomunikace. V současnosti někteří žurnalisté tvrdí, že toto již neplatí, že Církev zaujala vůči zednářství jiný postoj. Zednáři prý už nejsou tím, čím byli dříve. Neintriкуjí proti katolíkům, jejich lóže představují nevinné dobročinné a vzdělávací organizace, s nimiž Církev může dobře spolupracovat. Jaká je ale skutečná situace?

Co je to zednářství?

Oficiální publikace uvádějí, že se jedná o tajnou lidumilnou organizaci, založenou r. 1717 v jedné hospodě v Londýně presbyteriánským duchovním Jamesem Andersonem s cílem propagace náboženské tolerance. Tak jednoduché to ale není. Samotné zednářské prameny bez výjimky píší, že při tomto vzniku se nejednalo o nové, dosud neznámé sdružení, nýbrž o sloučení dvou již existujících filozofických, zdánlivě protichůdných proudů: deismu a ezoterismu. Ten první byl reprezentován anglickými filozofy Cherburym, Tolandem, Hobbesem aj. Hlásal, že Bůh sice existuje, stvořil vesmír, svět a člověka, ale dále se o své dílo nestará a nechává ho "běžet" podle vlastních zákonů. Proto v tomto systému nemá žádné místo Boží zjevení člověku, Ježíš Kristus nebyl Bohem a nekonal zázraky. Druhý, ezoterický směr, představovalo zejména tajné hnutí rozenkruciánů (podle dobového románu německého spisovatele Andrea), které považovalo magii a okultismus za skutečnou záchranu světa a inspirovalo se především staroegyptskou, perskou a indickou mytologií a židovskou kabalou (okultní naukou některých židovských rabínů, kterou ortodoxní židé odsuzovali). Rozenkruciánstvím byl pravděpodobně ovlivněn i J. A. Komenský.

Myšlenkovou podstatou zednářství je legenda o Híramovi. Měl to být zavražděný architekt Šalamounova chrámu, jenž vytvořil tajná znamení, podle něhož se pracovníci na stavbách poznávali. Hiram prý chtěl zbudovat chrám pro všechny národy a náboženství, v němž si žádné nenárokují výlučnost spásy. Hiramova svatyně měla být postavena podle plánů "Velkého architekta vesmíru", jak zednáři nazývají Boha. Na cestě k němu pomáhají různá zasvěcení a magické rituály.

Z uvedeného je zřejmé, že zednářství není pouze „humanitárním“ společenstvím, nýbrž náboženským systémem, jenž má nahradit křesťanství. Nikoli náhodou jeho vznik spadá do epochy osvícenství, které proti Kristově Církvi bojovalo. Základem této nové víry má být náboženský synkretismus, tj. snaha sjednotit všechny existující víry v jednu: židovskou, křesťanskou, muslimskou, hinduistickou, buddhistickou a nejrůznější pohanské. Každé z těchto náboženství má být tolerováno, ovšem za předpokladu, že nebude hlásat svoji výlučnost, že uzná i jiné víry jako řádný prostředek spásy. Právě toto je ovšem nepřijatelné pro katolické křesťanství. Katolík věří, že spásu přinesl pouze Boží Syn Ježíš Kristus. Ví, že i buddhisté nebo mohamedáni mohou přijít do nebe, ale zachrání je Kristus, ne Buddha nebo Mohamed. Takovou víru zednářství odmítá. Kategoricky popírá nauku o Ježíši jako Božím Synu a Spasiteli, pro ně je pouhým mudrcem a reformátorem na stejné úrovni s Pythagorem, Sokratem, Mojžíšem, Mohamedem, Buddhou, Konfuciem, Zoroasterem atd. Kdo toto popírá a hájí katolickou nauku, že pouze Ježíš Kristus je pravý Bůh a Spasitel, není "tolerantní" a proto mu nelze dopřát svobodu.

Boj proti Církvi

Nepřekvapuje tedy, že zednářstvo učinilo z boje proti Katolické církvi svoji prioritu. Protože jejich buňky, tzv. lóže, pracovaly v utajení, mohly snadno proniknout v 18. stol. i na panovnické dvory. Tak tomu bylo např. v Portugalsku, kde diktátor Sebastian Pombal, prominentní svobodný zednář, pozatýkal jezuity, dal je krutě mučit a deportovat do Říma, ve Francii ovládli zednáři celý královský dvůr. I král Ludvík XV. se stal členem lóže. Tito státní hodnostáři kryli potom svojí autoritou šíření osvícenských idejí, hláсанých dalšími vlivnými zednáři: Voltaiem, Diderotem, d' Holbachem atd. Ve Francii se většina lóží spojila do

velkolóže zvané "Velký východ", v jehož rámci byl tolerován i ateismus. Zednáři byli i všichni protagonisté Velké francouzské revoluce: Lafayette, princ Filip Orleánský, Mirabeau, Robbespierre, Danton, Marat, Desmoulin aj. O tom, jakých zvěstev se revolucionáři dopouštěli na katolících, jsme již psali několikrát. 400-800 tisíc lidí se stalo obětí tohoto zločinného řádění jen proto, že zachovali věrnost katolické víře.

Také italská Mazziniho revoluce r. 1848 se svými krutostmi vůči Církvi, kdy papež bl. Pius IX. si zachránil holý život emigrací do Neapolského království, byla dílem zednářů, stejně tak i obsazení Církevního státu r. 1870 a proticírkevní tzv. "kulturní boj" v Německu a Francii ve 2. pol. 19. stol. Zvláště odporným činem zednářstva bylo r. 1875 zavraždění ušlechtilého prezidenta Ekvádoru Gabriela Garcíi Morena, praktikujícího katolíka. Rozkaz k tomu vydala na zasedání v peruánské Urně tzv. Velká lóže Latinské Ameriky.

Členy lóží byli krátce i Marx, Engels a Lenin, dlouhou dobu potom další ze sovětských komunistických vůdců Bronstein-Trockij. K zednářům náležel i maďarský krvavý komunistický diktátor Béla Kun v éře tzv. Maďarské republiky rad r. 1919. Mexický sadistický pronásledovatel Církve Plutarco Calles ve 20. letech 20. stol. byl dokonce velmistrem zednářské lóže "Helios".

Všechny tyto údaje se lze dočíst krom řady jiných publikací i v zednářské encyklopedii "Die Freimaurerlexikon", vydané r. 1931 ve Vídni přímo svobodnými zednáři. Členem lóže je podle vlastního vyjádření i současný krutý pronásledovatel Církve na Kubě, komunista Fidel Castro.

Zednářstvo ovšem netvoří jednotný celek. Existují rivality mezi jednotlivými lóžemi, ve Francouzské revoluci bojovaly jedny proti druhým, jsou i ideové rozdíly mezi tzv. francouzským a skotským ritem. Zatímco ten první, reprezentovaný zmíněným "Velkým východem", je vstřícný i vůči bojovnému ateismu a uplatňuje vůči Katolické církvi nelítostnou taktiku perzekuce včetně krvavé genocidy, ten druhý ateismus striktně odmítá a staví se vůči křesťanství smířlivěji. To je ovšem pouhá kamufláž. Příslušníci skotského ritu, rozšířeného hlavně v anglosaském světě (náležela k němu absolutní většina prezidentů USA a britských premiérů), usilují o proniknutí do křesťanských církví a jejich infikování svými idejemi. To se jim z velké části podařilo u řady protestantských denominací, které na rozdíl od katolicismu postrádají pevnou a neměnnou věrouku. Díky zednářům v řadách duchovenstva se tak prosadil v mnoha protestantských komunitách racionalistický výklad bible, popírající všechny Kristovy zázraky.

U Katolické církve, jejíž věrouka, spočívající na zjevených pravdách, je neměnná, mají zednáři situaci podstatně těžší. Nicméně v 18. stol. v Německu a Rakousku řada církevních hodnostářů byla v zednářských lóžích a infikovala tamní Církev idejemi všenáboženského synkretismu a racionalistického výkladu Písma sv. Na tom spočíval princip tzv. josefinismu za vlády císaře Josefa II. Na církevní učiliště byli dosazováni jako profesori kněží, členové zednářských lóží, u nás např. Augustin Zippe nebo Josef Dobrovský. Zednáři byli i někteří biskupové: v německém Trevíru Hontheim-Febronius, ve Vídni světící biskup Ignaz Müller, v Hradci Králové Jan Leopold Hay, v Litoměřicích Ferdinand Kindermann aj. Též v předrevoluční Francii pronikli zednáři do řad církevní hierarchie. Jedním z nich byl i kardinál de Brienne, který měl vysvětit na kněze i pozdějšího ministra Turgota. Ten mu řekl, že nemůže přijmout svěcení, neboť ztratil víru v Boha. Kardinál odpověděl: "Ale to je přece nepodstatný detail." Vlivy zednářství jsou patrné i dnes na těch církevních učilištích, kde se nepřednáší pravá katolická nauka, ale modernistické bludy. Nelze samozřejmě ukázat na nikoho prstem a označit jej za zednáře, pokud on sám to o sobě neprohlásí nebo to zednáři po jeho smrti nezveřejní, nicméně duch současné revolty proti Sv. Otcí a katolické

pravověrnosti je jednoznačně v intencích zednářstva. To potvrzuje i Panna Maria ve svých poselstvích italskému omilostněnému knězi Stefanu Gobbimu, kde mluví o nebezpečí "vnitrocírkevního zednářství".

Církevní autority o zednářství

Prvním papežem, který odsoudil zednářství, byl r. 1738 Klement XII. bulou "In Eminenti". Zakazuje katolíkům členství v jakýchkoliv sdruženích, "která se nazývají zednářskými nebo jsou známa i pod jiným názvem ...". Členství katolíků v lóžích je trestáno samočinnou exkomunikací (tzv. latae sententiae), "od níž, s výjimkou nebezpečí smrti, může udělit rozhřešení pouze papež ...". Všichni následující papežové bez výjimky vydali podobné dokumenty o zednářství Bl. Pius IX. např. v encyklice "Qui pluribus" z r. 1846 píše, že "zednáři vyhlásili těžkou a nebezpečnou válku celému katolickému společenství". V encyklice "Quanta cura" z r. 1864 je obvinil ze snahy "smést z povrchu zemského základy katolického náboženství a občanské společnosti". R. 1873 v encyklice "Etsi multo" označil zednářství za "satanovu synagogu, která chce vytvořit náboženství bez Boha a zaujmout místo Církve".

Nejostřeji však reagoval proti zednářství Lev XIII. V encyklice „Humanum genus“ z r. 1884 píše mj.: "Tajný svaz zednářů se během půldruhého století překvapivě úspěšně, drze a lstivě zachytil na všech místech státní správy a získal moc, která se rovná moci vládní Jejich konečným cílem je vyvrátit mravnost z náboženských kořenů a veřejného života a nahradit vše naturalismem. Naturalismus popírá božské Zjevení a články víry, které přesahují meze lidského rozumu. Vzhledem k tomu, že právě Katolické církvi bylo svěřeno uchovávat v neporušení Boží Zjevení, vznešenost víry a všechny prostředky spásy, obracejí se útoky proti ní Zednáři sledují jeden cíl: důkladné a úplné zničení náboženského a společenského pořádku, zrozeného z křesťanských institucí..." V encyklice nazvané „25. jubileum“ r. 1902 tentýž papež mj. o zednářství říká: "Tato temná sekta je zárodkem smrti současné společnosti. Jako trvalé zpřítomnění Francouzské revoluce stojí proti ní je plná ducha satanova, který - jak tvrdí apoštol - je schopen v případě potřeby se proměnit v anděla světla ...". Sv. Pius X. v encyklice "Vehementer" z r. 1906 označil zednářstvo za "původce modernismu". Pius XI. r. 1932 v encyklice "Caritate Christi" pokládá zednáře za "původce revolucí a světových zmatků ve službách satana". Pius XII. r. 1958 v projevu na generální audienci nazval zednářstvo „líhňí všech bludů a mocí temnot, společnou matkou ateismu, dialektického materialismu, osvícenství a laicismu".

Neměnný vztah Církve k zednářům zůstal zachován i po II. vatikánském koncilu. Papež Pavel VI. provedl r. 1964 malou změnu, když zrušil výhradní pravomoc papeže udělovat rozhřešení od hříchu členství v zednářské lóži a svěřil to biskupům. Tím ovšem potvrdil starou zásadu, že katolík, který je současně zednářem, těžce hřeší. Nový Kodex kanonického práva z r. 1983 na rozdíl od předchozího nemluví o členství v zednářské lóži, uvádí však: "Kdo vstoupí do sdružení, které intrikuje proti Církvi, má být potrestán spravedlivým duchovním trestem, kdo však takové sdružení propaguje nebo osobně řídí, má být potrestán interdiktlem" (zákazem přijímat svátosti, pozn. autora). Kongregace pro nauku víry na dotaz, jestli toto se týká i svobodného zednářství, odpověděla 26.11.1983 takto: "Někteří se ptají, jestli nauka Církve o svobodném zednářství se nezměnila ... Negativní soud Církve na téma zednářství zůstává naprosto nezměněn, neboť jeho zásady byly vždycky považovány za neslučitelné s naukou Církve. Proto nadále zůstává v platnosti církevní zákaz vstupu katolíkům do zednářských lóží. Katolíci, kteří náleží k zednářství, zůstávají v těžkém hříchu a nesmějí přistupovat ke sv. přijímání." To podepsal sám tehdejší

prefekt zmíněné kongregace kardinál Joseph Ratzinger, nynější papež. Jan Pavel II. se vyslovil proti zednářství 12.10. 1993 na generální audienci na náměstí sv. Petra v Římě, kdy upozornil na neslučitelnost hnutí New Age, které je nejnovějším stadiem zednářství, s katolickou vírou. Všechno to, co bylo řečeno předkoncilními papeži o zednářství, proto nadále platí, neboť je potvrzeno i papeži po II. vatikánském koncilu.

Je zednářství satanské?

O spojení satanismu a zednářství hovoří výše uvedené citace papežských dokumentů. Papežové dobře věděli, o čem mluví. Tajemné rituály zednářů to dokazují. Podle katolické nauky je pod hříchem zakázáno uchylovat se k magii, neboť skrze ni se člověk obrací, byť i nevědomky, ke zlým duchům.

Jenže u zednářů na vyšším stupni zasvěcení se nejedná o nevědomost. Zednářská struktura je pyramidová, tzn., že členové lóží na nižším stupni zasvěcení nevědí, co dělají a vyznávají jejich spolubratři z lóží vyššího stupně zasvěcení. O tom, že na nejvyšších stupních probíhá kult satana, existují svědectví samotných zednářů. Italský zednář Carducci složil na počest d'ábla hymnus, který se zpíval v únoru r. 1882 v divadle Alfieri v Turíně. V červnu toho roku nesli zednáři v Janově u příležitosti odhalení pomníku masovému vrahovi Mazzinimu sochu Lucifera. 20.9.1884 zednáři v Ženevě vyvěsili zástavu satana a uctívali ji. 20.9.1894 zednáři v argentinském Buenos Aires začali své "veliké shromáždění" hymnou na počest satana, po níž následovaly výkřiky "ať žije d'ábel, pryč s Bohem, smrt kněžím ... " 14.7.1831 zednáři před kláštery v Madridu zpívali: "Smrt Kristu, ať žije Lucifer!" (tyto údaje s odvoláním na prameny uvádí biskup bl. Sebastian Pelczar ve své práci o zednářství a Peter B. Podolský ve spise "Slobodomurárstvo, nešťastie našej doby").

25.4.1851 význačný zednář a popírač Kristových zázraků Ernest Renan ve francouzském deníku Journal des Débats požadoval veřejnou rehabilitaci satana. Nejpřesvědčivějším dokladem sepětí zednářstva a satanismu je však kniha jednoho z nejprominentnějších zednářů vysokého (33.) stupně zasvěcení Alberta Pikea z USA "Morálka a dogma" z r. 1871. Pike tam prohlašuje Lucifera za "nositele svobody a světla" a vyzývá k jeho veřejné úctě celé lidstvo. Sv. Maxmilián Kolbe byl v době svých studií v Římě r. 1917 osobně svědkem zednářské manifestace, kdy byl nesen transparent s nápisem "Satan bude vládnou i ve Vatikáně a papež mu bude dělat poslíčka." R. 1785 jistý Lanz v Bavorsku, člen lóže tzv. iluminátů, byl na cestě zabit bleskem. V jeho tašce se našly dokumenty, potvrzující rituální kult satana. Ty objevila též r. 1919 maďarská policie, když po pádu krátké komunistické tyranie se zmocnila archivu budapešťské Velké lóže. O kultu d'ábla, praktikovaném v lóžích vyššího stupně zasvěcení, mluví i bývalí zednáři, kteří se s touto ideologií rozešli.

V zájmu objektivity je samozřejmě nutno říct, že ne všechny zednářské rity otevřeně uctívají satana. Rovněž tak lze asi těžko vinit ze satanismu členy lóží nižšího stupně zasvěcení, kteří jsou uměle udržováni v nevědomosti o rituálech vyšších stupňů. Nicméně už samy magické obřady směřují k satanismu bez ohledu na to, jestli si toho jejich účastníci jsou nebo nejsou vědomi.

Zednářství dnes

Bylo by naivní se domnívat, že zednáři dneška jsou jiní. Popírají to oni sami. Otevřeně se chlubí svými „zásluhami“ na legalizaci rozvodů, potratů, eutanázie, homosexuálních partnerství a pornografie. Velmistr pařížského Velkého východu Henri Ragache při návštěvě Moskvy r. 1991 prohlásil, že legalizace potratů, k níž došlo v 60. a 70. letech na Západě, je

dílem zednářských lóží, jejichž členové pronikli do všech politických stran včetně křesťanských (tuto informaci publikoval v onom roce i český tisk). Jeho předchůdce Pierre Símon ve své knize z r. 1979 napsal: „Řešení, které nám nabízí tradiční morálka, absolutně nevyhovuje. Opírá se totiž o překonanou ideu posvátnosti života od početí, což je pověrečné a fetišistické Konflikt mezi antikoncepcí a náboženskými hodnotami je nevyhnutelný .. .Tím se otevírá prostor pro vybudování nové morálky Věřte mi, jen díky nám, díky našim zednářským bratrstvům mohly navzdory odporu zkorumpovaných konzervativců projít v Americe i v Evropě zákony, povolující interrupce a plánované rodiny ... " Zednářské publikace se také netají tím, že bylo v programu lóží zavést do škol tzv. sexuální výchovu, která nabádá mládež k pohlavnímu styku v nejtělejší věku. Francouzský senátor a přední svobodný zednář Henri Caillavet se vyjádřil v 90. letech v tisku takto: „My zednáři jsme se významně zasloužili o změnu sociologického obrazu Francie. Legalizovali jsme rozvody a potraty, odstranili jsme veškerou zákonnou diskriminaci homosexuálů, teď ještě nám zbývá poslední úkol: dosáhnout legalizace eutanázie." Radomír Malý

Zmínil jsem kdysi svobodné zednářství, někteří chtěli vědět více o tomto tématu, proto nabízím článek z časopisu Immaculata. Článek musel být zkrácen, celý jej naleznete zde <http://immaculata.minorite.cz/pdf/IM99.pdf>

Připojuji také některé další odkazy:

<http://www.osud.cz/ceska-republika-dal-surfuje-na-vlne-svobodnych-zednaru>

<http://www.narmyslenka.cz/view.php?navezclanku=humaniste-nebo-sataniste-i&cislocclanku=2001090001>

<http://freeglobe.parlamentnilisty.cz/Articles/1074-ceskoslovensko-a-svobodni-zednari.aspx>

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=10740>

P.V.Jahn

Krátká bilance roku 2012:

	Postřelmov	Lesnice	Dlouhomilov
Křty	4	3	1
Svatby	1	0	0
Pohřby	Post. 6, Chr. 3, Sud. 6	Les. 6, Leš. 5, Brn. 1, Kol.5, Stru.1	Dlou. 2 Hrabišín 1
Náboženství / skupiny	Post 30/4 Chr 6/2	14/2	-
Sbírky – příjem	Po + Chr + Sud = 496.883,-	128.230,-	53.709,-
Sbírky - odvedené	Post 60.114,- Chr 38.880,- Sud 10.415,-	31.657,-	11.550,-
Příspěvek obce	0	Brníčko 10.000,-	0
Opravy	Chromeč výměna oken 145.896,-	Brníčko mříž 18.000,-	